ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

Het Einde van Toeghier

De Avonturen van
ERIC DE NOORMAN

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN » is Hans G. Kresse, een der meest talentvolle medewerkers van de Marten Toonder Studio's

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

HET EINDE VAN TOEGHIER

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, BRUSSEL

Korte inhoud van de laatst verschenen deeltjes :

Bij zijn terugkeer na een lange, avontuurlijke reis, verneemt Eric dat zijn vader, Wogram. koning der Noormannen gestorven is. Diens plaats werd ingenomen door een neef van Eric, de dwingeland Omon. Eric gelukt erin de valse koning Omon van zijn plaats te verjagen. Hij verneemt dat zijn vader vermoord werd. Met behulp van de tovenaar Lauri weet hij zich op de moordenaar te wreken. Aan Lauri heeft Eric een belofte moeten afleggen. Hiervoor vertrekt hij terug op reis. Hij belandt eerst in het eiland van de dodenridders. Daarna sluit hij vriendschap met Intor. de woudkoning. Samen strijden zij tegen de koningin Ergosa, die met ijzeren hand over het land der verschrikking, Materia, heerst. Zij weten het land te bevrijden en maken kennis met de wonderen uit het land van Mu, broeder van Intor. Op de terugreis met zijn vriend Halsa, moet Eric op een eiland aanleggen om drinkwater te zoeken. Hier ontdekken zij het geheim van het grafgewelf en weten de koningsdochter Aitka die er in opgesloten is te bevrijden. Terug in het land brengt Eric bezoek aan de tovenaar Lauri die hem verplicht een scheepslading goud uit « Goudland » af te halen. Eric vertrekt naar Goudland maar wordt door de eilandbewoners gevangen genomen en ter dood veroordeeld. Op het nippertje wordt hij door het volk der zonaanbidders gered die hem voor de « Zoon van de Zon » aanzien. Hij wordt bevriend met de koning der Ozmecs, doch de vijand van de hogepriester Techotla. Deze besluit hem aan de zonnegeest te offeren. Eric weet zich te bevrijden en het land van de tyranie van de priesters te verlossen. Hij vertrekt eenzaam huiswaarts met zijn lading goud.

Hij wordt opgenomen op een Chinese jonk, dat een ander schip aanvalt en Lotus van Jade, de lievelingsdochter van de Keizer van China ontvoert, om een scheepslading goud als losprijs te bekomen. Eric slaagt er in deze Chinese Prinses te bevrijden en behouden bij haar vader terug te brengen.

De Keizer en Eric worden de slachtoffers van een Staatsgreep. Eric en Lotus van Jade gelukken er in het rijk te redden en de Keizer te bevrijden. Deze schenkt Eric een schip vol kostbaarheden waarmede hij eindelijk de tocht naar Noorwegen aanvangt. In een cel zit Baldon opgesloten om in het noorden gerechtigd te worden...

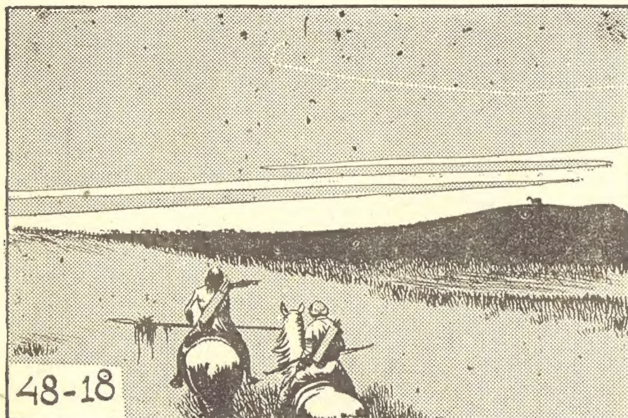
Baldon kan de bemanning van het schip omkopen en, zodra Eric in Noorwegen geland is, met het goud naar zijn burcht vluchten. Lauri heeft tijdens Eric's reis de macht over het land weten te krijgen en Winonah met haar kind gevangen te houden. Lauri wordt door geldgebrek verplicht met Baldon een verbond te sluiten en hem in ruil voor het goud, het Rijk aan te bieden...

Met de hulp van de Lynx der Wouden en diens mannen zal het Eric gelukken zijn zoontje terug te vinden en Baldon in een val te lokken. Dank zij Orl. de Koning der Dvergars, zal ook Lauri schaakmat gezet worden en zal Eric zich terug aan zijn volk en land kunnen wijden.

Zekere dag verneemt Eric dat een « Zwarte Ruiter » het Oostelijk deel van zijn land onveilig maakt. Dadelijk begeeft hij zich naar het Oosten waar hij kennis maakt met Yark de Stijfhoofdige. Samen zullen zij na veel moeite die « Zwarte Ruiter » ontmaskeren en onschadelijk maken.

Verrast door een onweder, zoekt Eric een onderkomen bij Allard, op wiens burcht een vloek drukt. Op het nippertje haalt Eric het tegen wezens uit andere tijden en bevrijdt hij meteen de burcht van de vloek. Met de legendarische boog van Allard als geschenk, keert Eric, dwars door de steppen, terug naar het Noorden.

Eric wordt toevallig betrokken in een meeslepende jacht door een nomadenstam ingezet op Raven, het wilde paard dat ook « De Koning der Steppe » genoemd wordt. Bij het afsterven van de oude nomadenleider ontstaat naijver tussen zijn twee zonen Toeghir en Gonor.

Het sluwe opperhoofd der Stichi leidde zijn mannen behoedzaam in de richting van het nomadenkamp. Zijn plan stond vast. Indien het nodig was paniek onder de paardenkudden der nomaden te veroorzaken ten einde Onga te kunnen ontvoeren, dan zou er paniek ontstaan.

Het gaf Toeghir een eigenaardig gevoel van verlatenheid toen hij met de doodsvijand van zijn stam uitreed om krijg te voeren tegen zijn eigen volk. Zij hadden reeds geruime tijd gereden, toen de oude wolf van de steppen plotseling verrast zijn paard inhield en naar de schaduwschijn van een paard wees dat, duidelijk afgetekend tegen de avondzon, eveneens de kudden gadesloeg.

— Raven ! De Koning der Steppen ! mompelde Char.

Toeghir nam het eenzame paard in de verte scherp op.

— Wat heeft Raven met uw plan te maken ?

— Bah. Zijt ge een kind ? Let liever op de hengst in plaats van uw domheid te tonen. Ik wed er voor dat hij hierheen gekomen is om te zien of hij geen gedeelte van de kudde mee kan lokken. Raven is een betere paardenrover dan de Stichi ! Maar hij heeft natuurlijk geen kans. De wachters zullen hem weldra in het oog krijgen en de kudde op alle manieren trachten te beveiligen. Doch gesteld dat de wachters niet goed zouden opletten. Raven zou meer verwarring onder de kudden kunnen veroorzaken dan ik met al mijn mannen.

— Ge bedoelt... viel Toeghir verrast uit, ondanks zichzelf ontdaan over zoveel koude berekening.

— Ik bedoel dat er uitstekende manieren bestaan om een wachter zéér onoplettend te maken. Bijvoorbeeld deze...

Zacht lachend hief Char zijn boog op.

— Let op mijn paard, vriend Toeghir, en wacht tot ik terugkeer.

Inmiddels werd de paardenkudde onrustig. De wachters merkten het. Een van hen hield zijn paard in, en zich hoog in de stijgbeugels oprichtend tuurde hij uit over de steppe, waar de avond uit het Oosten traag naderschoof. Plotseling slaakte hij een opgewonden uitroep, en in de verte wijzend dreef hij zijn ros op dat van zijn makker toe.

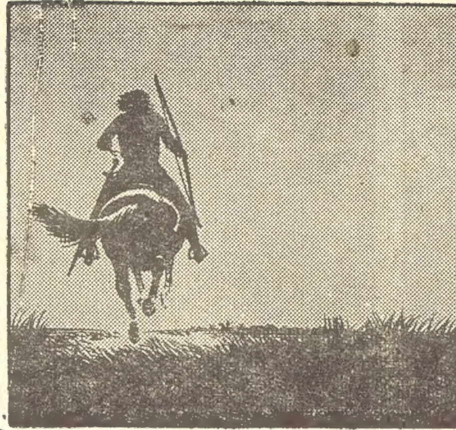
— Daarginds is de hengst Raven ! riep hij. Geen wonder dat de kudde onrustig is. De Koning der Steppen loert op een gelegenheid om een deel van de paarden mee te lokken.

De andere ruiter keek ongerust om zich heen. Onder normale omstandigheden was de bewaking der kudde sterk genoeg, maar indien Raven inderdaad optrad was het aantal wachters te gering om wanorde onder de kudde tegen te gaan. Hij woog hun kansen.

— Beter dat ge naar het kamp terugkeert om hulp te halen, sprak hij toen. Met de zwarte in de buurt hebben wij meer mannen nodig. Waarschuw allereerst de vreemde, blonde krijger die men de Noorman noemt. Hij is zeer bekwaam en ons opperhoofd vertrouwt hem. Ik weet wat hij waard is, want ik heb hem zien handelen toen wij met Gonor uittrokken om de kudde terug te halen. Laat hem beslissen wat er gebeuren moet. Maar haast u. De avond daalt snel en de Zwarte zal van de duisternis gebruik maken !

Hij keek zijn makker na toen deze, over de nek van zijn ros gebogen, als een pijl uit een boog wegstormde over de steppe. Er was onrust in zijn hart. Zoveel onrust, dat hij uitsluitend oog had voor de kudde, die steeds onrustiger werd. Hij zag de donkere gestalte niet die als een slang door het hoge gras achter hem nader sloop. Maar Char, het oude opperhoofd der Stichi zag hem des te beter, en er lag een dodelijke dreiging in het optreden van de oude wolf der steppen toen hij als een schim oprees en zijn boog richtte...

De ruiter, die het waarschuwende bericht van de wachter bij de kudden overbracht, spaarde zijn paard niet. De Noorman, die juist met Onga het eenvoudige maal gebruikte, hoorde het daverende hoefgestamp naderen, en hief verwonderd het hoofd op. Hij stond op het punt om op te springen, toen een opgewonden ruiter reeds zijn bezweet paard voor hem stil deed houden.

— Zijt gij de man die men de Noorman noemt ?

— Die ben ik. Wat wilt ge van mij ?

— De mannen bij de kudden zenden mij. Raven, de zwarte hengst is in de nabijheid en zij vrezen dat hij een poging zal doen een deel der kudden te stelen. Zij roepen om hulp, Heer, en...

Doch Eric was reeds opgesprongen.

— Volg mij ! gebood hij en stormde vooruit. Hij joeg zijn paard op tot het uiterste.

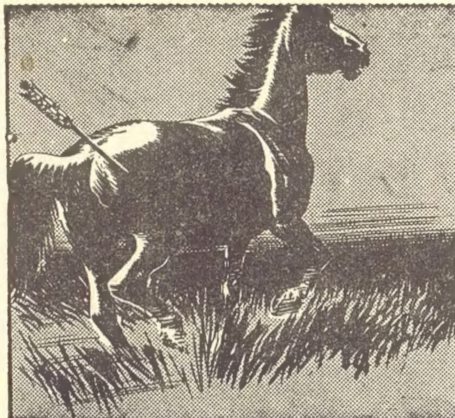
— Aansluiten ! daverde Eric's stem over de vlakte. Aansluiten mannen !

Hij overzag de toestand, nu hij ook het eenzame paard in het oog kreeg, dat een eind voor de kudde uitsnelde. Raven trachtte hen weg te leiden ! Alleen door de mannen tussen de kudde en de zwarte hengst te drijven, kon een verder doorzetten van de vlucht voorkomen worden.

Bijna zonder nadenken volgden de ruiters de korte orders van de krachtige bevelende stem. Eric liet zijn paard zwenken en stormde naar voren, waar de voorste ruiters de hengst dicht genaderd waren. Schuin achter hen werd de kudde terzijde gedreven. Doch de opluchting die Eric daarvoor gevoelde werd plotseling volkomen teniet gedaan toen hij een der ruiters zijn boog zag opheffen en, razend van woede, een pijl op de wegstormende hengst richten.

— Halt ! schreeuwde Eric en sprong naar voren...

Met een schreeuw drong de Noorman zijn rijdier naar voren. Laag over de hals van zijn eigen paard gebogen, haalde hij bliksemsnel uit en sloeg met zijn zware stalen boog tegen het wapen van de schutter,

— Laat af, beet hij hem toe.

De man slaakte een kreet van pijn. Maar hoe snel Eric's reactie ook was geweest, hij kon het schot niet verhinderen. Wel deed zijn slag de pijl afwijken, doch niet ver genoeg om het fiere ros te missen. Eric voelde een schok door zich heen gaan toen Raven plotseling een scherp gehinnik van pijn uitstootte, en wild steigerde. De pijl had het dier boven het rechter achterbeen getroffen.

Toen als beseffend dat hij voor alles zich in veiligheid moest stellen, wierp hij de kop in de nek en stormde, half hinkend, de donkere steppe tegemoet...

Eric bleef hem nakijken tot de zwarte schim met de duisternis versmolten was en de hoefslagen vervlogen. Er kwam een verbaasde uitdrukking in zijn ogen. Als hij de richting bekeek van waaruit de hengst genaderd was, kon het niet anders of hij moest een wachter gekruist zijn. Een wachter die géén alarm geslagen had. Hoe... ?

Zijn gedachten braken plotseling af. Met een ruk hield hij zijn paard in en stormde vol afgrijzen naar de donkere vorm, die hij voor zich ontdekte. Het waren omtrekken van een man. Hij was op die plaats in elkaar gezakt, en de pijl, die sinister boven het hoge gras uitstak, liet geen twijfel over betreffende de oorzaak van zijn dood...

Maar niet alleen deze ontdekking vervulde Eric eensklaps met een ijskoud gevoel van angst. Zijn scherpe geest trok ook de slotsom uit deze laaghartige moord.

Hier waren mensen aan het werk. Mensen, die opzettelijk wanorde onder de kudde hadden gesticht in de hoop zoveel mogelijk mannen uit het dorp weg te lokken. Waarom ? Waartoe ? Wie was in het dorp achtergebleven... ?

Onga was in het kamp achtergebleven.

Maar hoe groot de snelheid van zijn rijdier ook mocht zijn, de Noorman had het gevoel dat hij als een slak voortkroop over de schemerige steppe Wat wachtte hem daarginds bij de tent ? Zou hij nog op tijd komen om Gonor's bruid te redden ?

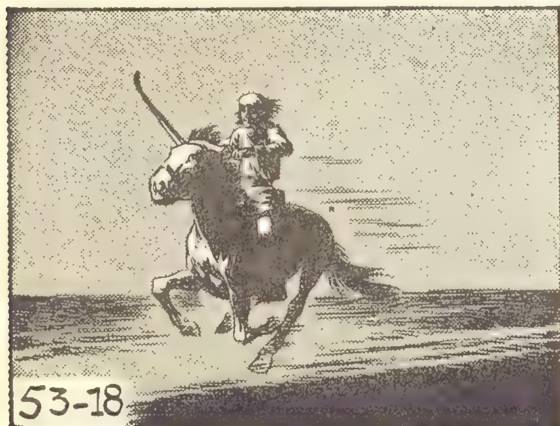
Het kamp was leeg. Alle mannen waren bij de kudden. Dat er zelfs geen wachter was die hem aanriep gaf alleen maar voedsel aan zijn somberste angst. Deze tegenstanders waren gewend hun werk grondig te doen. Terwijl hij in volle galop langs de tenten stormde zag hij in de verte een troep vrouwen en kinderen als in doodsangst wegvluchten. Hun geschreeuw drong vaag tot hem door, maar hij gunde zich geen tijd. Reeds zag hij Onga's tent voor zich, slingerde zich in volle ren uit het zadel en stond met twee lange sprongen in de tentopening.

Een doodse leegte grijnsde hem tegen. Verward dooreen liggende voorwerpen, gebroken vaatwerk gaf aan dat er gevochten moest zijn. In de schaduw tekenden zich de roerloze lichamen van een paar neergeslagen schildwachten af. Het gevecht moest kort geleden geëindigd zijn. Doch van Onga evenals haar ontvoerders ontbrak ieder spoor.

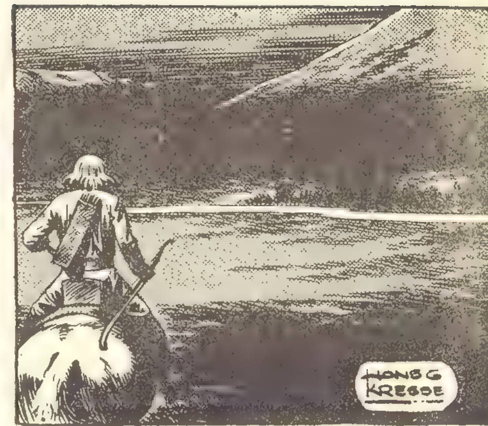
Door de stilte drong echter iets anders tot hem door. In de verte, zo zwak dat ieder geluid het overstemd zou hebben, stierven hoefslagen weg !

De Noorman aarzelde geen seconde. In wilde haast sprong hij de tent uit en rende naar de rand van het kamp. Roerloos lag de steppe voor hem. Maar door de klare avondlucht drongen de wegstervende hoefslagen thans iets helderder tot hem door, en in de verte onderscheidde hij duidelijk een donkere groep ruiters, die in de richting der bergen wegstormden.

Er verscheen een dreigende uitdrukking in de grijze ogen van de Noorman...

Een ogenblik staarde de Noorman naar de groep ruiters, die in de verte verdween.

Met zachte woorden bracht hij zijn paard er toe alles te geven wat het aan kracht en uithoudingsvermogen bezat. Telkens als hij aan het meisje dacht, dat zij machteloos met zich meevoerden, balden zijn vuisten zich. In die heldere nacht, toen de duisternis zich steeds dichter over de wijde heuvelachtige steppen legde, reed Eric een rit, die hij nimmer vergeten zou...

Hoezeer hij zich ook inspande, hij gelukte er niet in op zijn tegenstanders in te lopen. Zij schenen het terrein veel beter te kennen dan hij, en slechts met uiterste moeite wist hij hun spoor vast te houden. Herhaaldelijk raakte hij hen geheel kwijt tussen de heuvels en slechts door zijn snelheid en zijn scherpe blik slaagde hij er dan in hen opnieuw in het oog te krijgen. Maar met angstige zekerheid wist hij dat dit geluk niet kon voortduren. In de steeds toenemende duisternis was het voordeel geheel aan hun zijde. De moed ontzonk hem nog meer, toen hij in de verte de vage omtrekken van een bergrug meende te onderscheiden. Indien zij het gebergte bereikten zouden zij volkomen onvindbaar zijn. Hij zette er alles op om hen voor die tijd te achterhalen. Toen hij echter de top van de laatste heuvel bereikte waarachter zij verdwenen waren werd zijn gelaat somber. Voor hem strekte zich een kleine vallei uit, die doorsneden werd door een smalle rivier, waarvan het water roerloos glinsterde in het maanlicht. Daarachter rezen de eerste uitlopers van het gebergte op. Terwijl hij zijn paard de helling afjoeg, zag hij nog juist hoe de ontvoerders achter de bomengroei, welke de stroom hier donker omzoomde, uit het gezicht verdwenen. Grimmig gaf de Noorman zijn ros de sporen. Indien hij thans niet sneller was dan ooit te voren zou alles verloren zijn... !

Toen Eric echter de oever van de kleine stroom bereikte, waren Onga's ontvoerders nergens meer te ontwaren.

Waren zij werkelijk de stroom overgestoken ? Hijzelf zou in dergelijke toestand de rivier benut hebben om zijn achtervolgers van zich af te schudden. Mogelijk probeerden zij hetzelfde. Dit spoor dat zich hier voor hem in het zand aftekende, was zijn enige kans om het meisje ooit ter hulp te komen. Als hij eenmaal aan het dwalen sloeg door een donkere, onbekende streek, zou hij het spoor zeker verliezen, zonder hoop het weer terug te vinden.

Al die gedachten flitsten door zijn hoofd. Langzaam stond hij op en liep met gebogen hoofd terug naar zijn rijdier. Zijn gezicht was bleek toen hij het dier ontdeed van het zadel, en alles voor de nacht klaarmaakte. Hij wist echter dat dit het enige verstandige was wat hij kon doen. En hoewel hij een doffe woede in zich op voelde komen wanneer hij dacht hoe Toeghir het meisje zou bejegenen, dwong hij zichzelf met ijzeren wilskracht om rustig te blijven, een kamp te maken, en het eerste ochtendlicht af te wachten, — het licht, dat hem in staat zou stellen de bodem nauwkeurig te onderzoeken !

Hij had het paard juist ontdaan van het zadel en draaide zich om, om het weg te leggen, toen ineens een zacht geluid zijn oor trof. Het scheen uit de richting van de rivier te komen. Luisterend bleef hij staan. Daar was het weer, nauwelijks hoorbaar boven het zachte gekabbel van de stroom. Zijn paard hief het hoofd op en snoof. Kennelijk had ook het dier onraad bemerkt. Argwanend nam de Noorman zijn boog op en sloop in de richting van het zwakke gerucht.

Maar waar Eric ook op voorbereid mocht zijn, datgene wat zijn scherpe ogen plotseling ontdekten, was zo vreemd, dat hij een zachte uitroep van verbijstering nauwelijks kon weerhouden...

In de stroom stond een paard. Met een schok van verbazing herkende Eric de hengst Raven.

Zodra het dier de silhouet van de man zich uit de struiken langs de oever zag losmaken, hief het met een ruk de kop en stapte hevig snuivend achteruit. De enkele beweging deed een rilling van pijn door het soepele paardenlijf gaan. De oren spitsten zich toen hij de zachte stem van de Noorman hoorde.

— Stil maar, Raven. Kalm aan maar, oude jongen, mompelde Eric kalmerend. Wees maar niet bang. Zo. Rustig maar. Wij kennen elkaar, weet ge nog wel ? Wat is er dan, kerel. Hebt ge pijn ? Rustig maar. Kalm.

Zijn stem was zacht en vriendelijk. Hij wist ter nauwernood wat hij zei, maar de klank drukte volkomen het medelijden uit dat hij voor de hengst voelde. En het was of Raven dit intuitief besefte. Zijn grote koortsige ogen staarden Eric smekend aan.

Nog steeds trilde hij. Al zijn instincten zetten hem aan om te vluchten. Maar iets anders maakte dat hij bleef staan, iets anders, dat hij nog nimmer gekend had, dat ook te vaag is om omschreven te worden, maar dat hem met gespitste oren deed luisteren naar de betovering van die zachte, medelijdende stem.

— Wij kennen elkaar immers. Juist. Hebben ze u pijn gedaan, mijn jongen ? Blijf maar rustig. Ge behoeft voor mij niet bang te zijn. Laat mij eens kijken. Vertrouw mij maar een beetje. Zo sprekend was Eric voetje voor voetje nader gekomen. Nu strekte hij behoedzaam zijn hand naar de hengst uit. Hij zou hem alleen kunnen helpen indien hij het vertrouwen van de hengst kon winnen. Van dit gebaar hing alles af. Hoewel uiterlijk kalm vervulde hem een vreemde spanning toen hij zijn hand behoedzaam omhoog bracht.

Hij wist alleen maar, dat het paard pijn had en dat hij alles wilde doen om diens leed te verzachten.

Het dier voelde dit ook, en het bewoog alleen het hoofd, toen Eric zich over de wonde heenboog en de pijl verwijderde. Een rilling van pijn doorhuiverde het dier, maar het bleef staan en liet rustig toe, dat de Noorman de wond behandelde met enkele geneeskundige kruiden die hij langs de oever van de stroom opzocht. Daarna zette hij zich naast de hensgt op een steen.

In deze nacht, die Eric nimmer vergeten zou, groeide er een vreemde vertrouwelijkheid tussen de man en het paard. De eigenaardige, roerloze sfeer van de maannacht, het zachte gekabbel van het water, de diepe klaarheid van de nacht, alles werkte daartoe mee.

Voor Eric bestond de hengst op dat ogenblik niet langer als de prooi, waarop hij zo lang en vurig jacht had gemaakt. Het was hem of hij in de pijn en de machteloosheid van het dier iets van zijn eigen machteloze angst om Onga's lot terugvond.

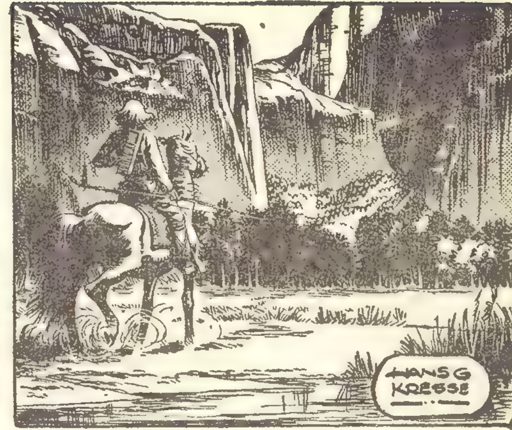
Beiden waren onder hetzelfde lot geboren; twee eenzame leiders, de een zonder kudde, de ander zonder de bruid, die zijn vriend Gonor hem had toevertrouwd.

Het leek of de aanwezigheid van de hengst Eric troostte in zijn angst. — Ik zal haar terugvinden, ouwe jongen, mompelde de Noorman. — Toeghir mag haar met de Stichi naar het diepst van het gebergte voeren; Gonor zal zijn bruid terugvinden, wanneer hij uit het Dal der Opperhoofden terugkeert!

Zo praate hij urenlang tegen de hengst, die van tijd tot tijd zijn kop boog en zijn zachte neus tegen de schouder van de man schuurde. Hier sloten zij vriendschap, terwijl de bomen zacht ritselden in de nachtwind en de maan haar zachte weerschijn legde over het kabbelende water.

Met een schok hief de Noorman het hoofd op en keek om zich heen.

Hij kon zich niet meer herinneren wanneer hij ingesluimerd was. Hij zat op dezelfde plaats waar hij de vorige avond Raven ontmoette.

Van Raven was geen spoor meer te bekennen. Geen spoor ? Er plooide zich een glimlach om de lippen van de Noorman zodra hij de hoefafdrukken naast hem ontdekte.

Er waren ook nog andere dingen die nog sterker zijn aandacht vroegen : de sporen van Onga's ontvoerders. Thans moest het mogelijk zijn deze na te gaan. Snel haastte hij zich naar zijn eigen paard terug. Nauwelijks een half uur later wenste hij zichzelf zwijgend geluk, dat hij de nacht hier had doorgebracht en niet roekeloos in het duister naar de bergen was gejaagd.

Want zoals hij de vorige avond reeds vaag voorgevoeld had, hadden de Stichi's inderdaad getracht, hem op een dwaalspoor te lokken. Het oude spoor wekte duidelijk de indruk dat de ontvoerders de rivier waren overgestoken en op de bergen waren toegereden.

Doch enkele kleine aanwijzingen leerden hem snel genoeg dat zij in werkelijkheid hun paarden in de rivier hadden gedreven en stroomopwaarts door het water waren gegaan.

Op de zachte steppegrond waren de sporen echter gemakkelijk te volgen doch er verscheen een peinzende uitdrukking op Eric's gelaat toen hij opmerkte dat de ruiters blijkbaar recht op de bergen waren toegetreden. Zover hij kon zien rees de bergwand hier steil en onbeklimbaar uit de steppen omhoog. Eric besefte dat zich hier de schuilplaats van de Stichi's bevond.

Opmerkzaam nam Eric de verborgen pas op, die de Stichi's waren ingereden. Daarachter moest zich ergens hun schuilplaats bevinden. Het hart van de Noorman begon sneller te slaan bij de gedachte, dat hij zo dicht bij de plek was, waar Onga gevangen werd gehouden.

Toen hij de opening in de rotsen schuin voor zich oordeelde, liet hij zich geluidloos uit het zadel glijden.

Snel bond hij zijn rijdier aan een boom om daarna, zijn boog in de aanslag, door de struiken naar voren te sluipen.

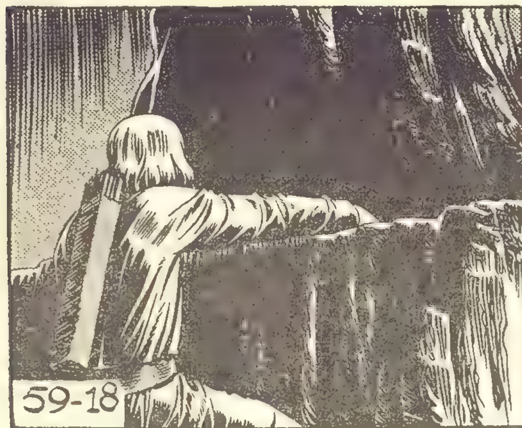
De diepe rust die over de bergketens lag, werd door niets verbroken. En toch waarschuwde zijn instinct hem op zijn hoede te zijn. Iedere zenuw was gespannen om op het minste teken van onraad gereed te zijn. Behoedzaam hief hij het hoofd op om een blik in de pas te werpen — en veerde meteen weer bliksemsnel terug.

Vanwaar hij stond kon hij de overliggende rotswand duidelijk zien. Het vroege zonlicht tekende brede lichtplekken op de steen. Maar in het midden werd het licht plotseling verduisterd door een schaduw een bewegend silhouet van een man die zich hoog boven hem moest bevinden.

Een wachtpost, fliste het door hem heen, die van de hoogte daarboven de vlakte overzag.

Inwendig zegende hij zijn goed gesternte, dat hem zo vroeg de pas had doen naderen; zo vroeg dat de wachtpost hem onmogelijk gezien kon hebben, want de schaduw op de rotswant maakte thans de behagelijke rekbewegingen van iemand, die juist is ontwaakt. De man moest tot op dat ogenblik geslapen hebben.

Eric's ogen schatten de afstand, die hem van de uitkijkpost scheidde. Indien hij door de pas wilde trekken, moest de wachter onschadelijk gemaakt worden -- en plotseling zag hij op welke manier dit kon gebeuren. Hij grinnikte geluidloos.

De Stichi was zo verbaasd door de donkere gestalte, die eensklaps voor hem opdook, dat hij vergat te handelen.

Doch die besluiteloosheid duurde slechts een ogenblik. Meteen wendde de man zich om en rende terug. Zijn mond sperde zich open om een waarschuwende kreet te laten horen...

Die kreet bereikte echter nimmer zijn lippen. Achter hem trilde Eric's boogpees. Een stalen pijl flitste als een bliksemstraal door het vroege zonlicht. Als door een onzichtbare vuist tegengehouden verstarde de wachter plotseling, bracht zijn handen krampachtig omhoog en zakte dan langzaam ineen, zonder enig geluid te maken.

Eric ging hem met een koude blik voorbij. Hij had geen medelijden met dit lid van de moordenaarsbende, die Onga ontvoerd hadden en gretig Toeghir dienden bij zijn gruwzame pogingen om zijn jongere broeder te vermoorden, teneinde zelf opperhoofd van het nomadenvolk te worden.

Deze gieren van de steppen verdienden geen beter lot.

De richting volgend, waarin de Stichi had willen vluchten, ontdekte hij een rotsig pad, dat zich van dit kleine wachtvlak langs de rand van de smalle pas slingerde. Uiterst voorzichtig volgde hij het tot hij, na het omslaan van een laatste vooruitspringende rots, plotseling bewegenloos bleef staan. Onder hem lag het kamp van de Stichi's.

Het werd door drie zijden door de rotsen ingesloten. Een muur sloot het af van de kleine vallei, welke de vierde zijde begrensde. Tegen een der wanden was een eenvoudige stenen hut opgericht. Voor de rest bestond het kamp uit smerige tenten. Hij vermoedde, dat dit in lang vervlogen tijden de rotsvesting was van een der legendarische bergstammen, waarover hij in oude verhalen gehoord had. De Stichi's hadden de plaats voor zichzelf ingericht, en zelfs Eric ontzonk de moed toen hij zich afvroeg hoe hij het gevangen meisje uit deze onneembare sterkte moest bevrijden.

Uit de vallei woei de ochtendwind een vaag gehinnik aan.

Raven ! Met een ruk hief de Noorman het hoofd. De Stichi's hadden eenmaal van de hengst gebruik gemaakt om Onga te ontvoeren in de verwarring, die hij veroorzaakte. Waarom zou hij hen niet met gelijke munt terugbetalen ?

Hij zag het hele plan eensklaps in een flits voor zich. Het zou een krankzinnig waagstuk zijn, maar als het lukte. Nog eenmaal wierp hij een snelle blik naar het stenen gebouw, waarin hij aannam, dat het meisje gevangen werd gehouden.

Toen sloop hij met zijn boog in de aanslag naar de touwladder toe, die de verbinding tussen dit rotspad en het kamp vormde. Terwijl hij naar de eerste sport tastte lachte hij zacht in zichzelf.

Ondertussen werden de bewegingen van de paarden bij de grot steeds heviger. Vooral een merrie, die de buitenste van de rij vormde, rukte krampachtig aan het touw dat haar bond, en stampte zo luidruchtig, dat een der twee paardenwachters die op het stro bij de ingang lagen te slapen, lodderig de ogen opende.

Een rustig ontwaken was hem trouwens niet gegund, want een ruwe trap in de lenden deed hem omhoog vliegen. Angstig ontwaarde hij het opperhoofd der Stichi's voor zich, die op het onrustige gestamp der paarden was afgekomen.

— Ge zult er verstandig aan doen uw ogen open te houden, indien ge wilt blijven leven, o man, siste Char dreigend. Die vervloekte hengst is weer in de buurt en doet alles om de paarden te laten losbreken ! Laat de ellendeling, die de oprit slapend denkt te kunnen bewaken ook wakker worden en zeg hem, dat Char hem beveelt uit te kijken ! Hou mij op de hoogte indien er iets bijzonders gebeurt. Ik ben in de hut, bij heer Toeghir en het meisje !

— Wij verspillen kostbare tijd met deze vrouw ! gromde Char. Luister vrouw ! Ik geef u nog een laatste kans ! Beloof dat ge Gonor een smeekbede zult toezenden om Toeghir opperhoofd van het nomadenvolk te maken ! Zeg hem dat ge gedood zult worden indien het dwaze jonge stamhoofd niet op de eisen van zijn oudere broeder ingaat. En daarna, vrouw, zei hij met ijskoude wreedheid, zal er voor u nimmer meer iets te beslissen zijn, zo ge weigert...

In de doodse stilte die viel trachtten Onga's moegetobde hersens wanhopig een uitweg te vinden. De gedachte dat zij Gonor, de man die zij liefhad, moest verraden, was onduldbaar. Maar haar leven... Zij was jong....

— Gij doet er wijzer aan, toe te geven, spoorde Toeghir vleiend aan. Ge zijt te schoon om reeds te sterven.

— Neen !

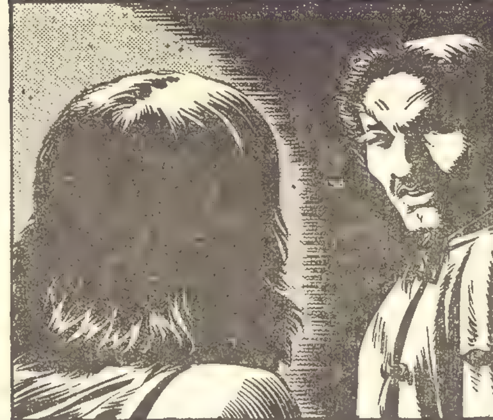
— Indien ge nog de hoop koestert dat iemand u komt helpen, moet ge nu toch wel inzien hoe dwaas die is. Gonor is thans in het Dal der Opperhoofden. Hij weet niets van uw lot. Uw stamgenoten tasten in het duister. En zelfs uw vriend de Noorman zal u hier niet te hulp kunnen komen...

Hij brak plotseling af, want een man rende opgewonden het vertrek binnen. Het was de paardenwachter, die de post op de oprit had moeten waarschuwen. Zijn gezicht was vertrokken van angst.

— Heer... hijgde hij. De wachtpost... is dood, Heer ! En in zijn rug steekt een stalen pijl !

Met een gesmoorde uitroep sprong Toeghir overeind. Ook Char ijlde naar de deur. Want beide mannen wisten dat er slechts een krijger was, gespierd genoeg om met stalen pijlen te schieten; de krijger die zij het meest van allen haatten en vreesden, Eric de Noorman !

De aanvoerder der Stichi's mocht een desperado zijn, een lafaard was hij niet.

— De Noorman moet in het kamp zijn doorgedrongen ! siste hij Toeghir toe. Blijf bij het meisje !

Meteen sprong hij de deur uit.

Steeds dichter omringden de Stichi's de grot. Hun geroep werd echter verre overstemd door het gestamp van de paarden daarbinnen.

Raven's nabijheid maakte dat de dieren bezeten werden door maar één wild verlangen : los te breken en zich bij hun leider te voegen, daarbuiten op de vlakte. Vooral het schrille gehinnik van de merrie, die door de tweede paardenwachter de grot binnen was gebracht, even vóór de Noorman zich vertoonde, klonk boven alles uit. Haar kreten gingen plotseling over in een wild gesnuif. Het gestamp in de grot werd heviger dan ooit te voren.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging er een schok door het ranke meisje. Een kreet van vreugde ontsnapte haar.

Want eensklaps zag zij een razende kudde paarden uit de donkere opening te voorschijn schieten. De merrie was een der voorsten, — en duidelijk onderscheidde zij op de rug van het dier een ruiter, die laag over de nek van zijn paard gebogen, temidden der opdringende dieren recht op de Stichi aanstormde.

— Eric ! Hij heeft de paarden losgemaakt ! Ha Toeghir ! Zo gemakkelijk krijgt ge de Noorman niet in handen ! juichte ze.

De krijgers vluchtten angstig uiteen nu de dolgeworden troep paarden als een levende stormram op hen toedonderde.

Doch met een schreeuw storte Char zich naar voren.

— Hij tracht te ontsnappen ! Blijf staan, jakhalzen ! Vang de paarden op ! Houdt hen tegen eer zij de uitgang bereiken... !

Vanuit het venster zag Onga hen verdwijnen achter de muur, welke het kamp afsloot. Juist door haar eigen wanhopige toestand gaf het haar intense voldoening de verwarring te zien welke de vlucht in het kamp veroorzaakte. De laatste mannen worstelden nog met hun paarden. Maar de meesten waren naar de muur gesneld en sloegen thans de jacht op de vluchteling gade. Een doodse stilte, gespannen tot het uiterste, legde zich over het kamp. Vanaf de vlakte, welke zij niet kon zien, drong geen enkel geluid door, behalve het verre gehinnik van Raven, lokkend als steeds...

— Hij ontkomt... fluisterde Onga, terwijl haar vuisten zich samenknepen. De Noorman is behendiger... Zij zullen hem niet te pakken krijgen...

— Ik geloof dat ge de bekwaamheid als mensenjager van mijn vriend het opperhoofd onderschat, klonk eensklaps Toeghir's stem onheilspellend hoffelijk. Hij hief plotseling het hoofd op. Luister !

Op hetzelfde ogenblik ging er onder de Stichi-krijgers, die langs de muur de achtervolging gadesloegen, een schril gejuich op, vermengd met overwinningskreten.

— Luister goed, Onga ! Voldaan kwam Toeghir op haar toe. Dit betekent de dood van uw vriend de Noorman...!

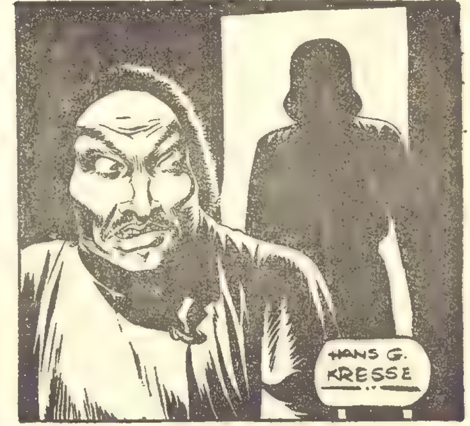
En inderdaad omringde op dat ogenblik daarbuiten, op de vlakte, een triomfantelijke ruiterschaar de snuivende merrie. Een van hen liet zijn boog zakken en keek naar Char terwijl hij een spottend gebaar naar de ruiter maakte, in wiens rug een pijl stak.

— De Stichi ontgaat geen vluchteling...! grijnsde hij.

In de hut begon een meisje geluidloos te snikken...

— Hij dacht ons te kunnen ontkomen, snoefde de man die de vluchteling had neergeschoten, terwijl hij op zijn slachtoffer toetrad. Ge zult van nu af geen last meer hebben van de vervloekte Noorman.

— Maar dat is..., verwarring snoerde de boogschutter de keel.

— Dat is uw makker, die bij de paarden in de grot waakte, o gij dwaas ! siste Char.

Hij wees naar de voeten van het slachtoffer, die onder de buik van de merrie waren vastgesnoerd. Hij drong de paardengrot binnen, maakte deze man onschadelijk en bond hem vast op de merrie. Daarom liet hij de paarden los. Hij vertoonde zich eerst opzettelijk aan ons, opdat wij zouden denken dat hij een poging tot ontvluchting waagde. Hij heeft alles vooruit berekend.

— Maar waarom...? hijgde de boogschutter.

— Waarom ? Om ons uit het kamp te lokken, teneinde zelf gelegenheid te krijgen het meisje te bevrijden. Char wendde wild zijn eigen rijdier, en gaf het de sporen. En als wij niet snel zijn gelukt hem dat ook nog ! Vooruit, mannen ! Terug naar het kamp...!

Terwijl daarbuiten een groep ruiters in wilde haast langs hun eigen spoor terug joegen, hief in het kamp der Stichi Onga moeilijk het hoofd en trachtte uit al haar macht haar snikken te bedwingen. Nu zij wist dat Eric dood was leek alles haar verloren. Toeghir keek grijnzend naar haar.

— Laat thans uw dwaas verzet varen, Onga ! sprak hij triomfantelijk. Stuur bericht naar mijn broeder Gonor, dat hij mij als opperhoofd erkent. Niets kan u meer helpen. Zelfs de Noorman is dood.

— Wel, wel, wel, zei een minzame stem in de deuropening. Het schijnt een alleraardigste ochtend te zijn voor het vertellen van sprookjes, vriend Toeghir.

Doodsbleek wendde Toeghir zich om.

E-eric ! Zijn lippen konden de klank ter nauwernood voortbrengen. Het onverwachtse opduiken van de man, die hij dood waande, benam hem de adem. En toen hij eindelijk zijn zelfbeheersing hervond en een beweging maakte, als wilde hij de mannen op het binnenplein waarschuwen, was het reeds te laat. Als een panter sprong de Noorman op hem toe en een forse vuistslag deed hem achterover tuimelen.

— Snel !

Met die enkele uitroep greep Eric de arm van het meisje en trok haar mee. Tot nog toe was alles precies verlopen, zoals hij het voor zichzelf uitgestippeld had, gedurende dat enkele moment, dat het krankzinnige roekeloze plan om het meisje alleen uit het kamp der Stichi's te bevrijden bij hem op kwam.

Maar het laatste deel zou het gevaarlijkste worden. Terwijl hij, het meisje dicht achter zich langs de tenten sloop, weken zijn blikken geen ogenblik van de mannen, die langs de buitenmuur stonden. Hun aandacht werd geheel in beslag genomen door de ruiters, die naar het kamp terugstormden. Zij meenden nog steeds dat Char en zijn mannen de Noorman onschadelijk hadden gemaakt.

— We hebben geluk ! mompelde de Noorman en rende gebogen naar de rotsen, het meisje achter zich aantrekkend.

Doch hij was nauwelijks halverwege de touwladder, welke daar langs de rotsen omhoog voerde, toen de eerste krijgers eindelijk aan het waarschuwende geschreeuw der ruiters bemerkten, dat er iets mis was gegaan, en verward uiteen weken. Een van hen wierp als bij toeval een blik achter zich. Meteen sprong hij naar voren, en naar de beide vluchtende figuren wijzend gilde hij :

— Daar, mannen ! Zij trachten te ontkomen !

Het wilde krijgsgehuil der Stichi's weerklonk tussen de rotsen. Doch voor zij zich genoegzaam beheersten om zuiver te mikken bereikte ook Eric het plateau en stelde zich haastig buiten schot.

Het was juist op tijd. Reeds had een der krijgers de touwladder gegrepen om hem na te klimmen. De Noorman aarzelde geen seconde. Zijn zwaard flitste in het zonlicht en met een enkele slag hakte hij de touwen door, waarmee de touwladder bevestigd was.

Een akelige gil klonk onder hem op. In een flits zag hij een donker lichaam omlaag suizen. Maar hij gunde zich geen tijd om er veel aandacht aan te besteden. Iets anders joeg hem voort, deed hem zich omwenden en met wilde sprongen langs het pad weglopen, dat in de richting van de nauwe pas voerde welke de toegang tot de Stichi schuilplaats vormde.

— Wat is er? hijgde Onga, hem volgend zo snel ze kon. Zij kunnen ons thans immers niet meer bereiken...

— Hun aanvoerder is geslepen ! De woorden kwamen kort van Eric's lippen. Hij weet net zo goed als ik dat wij alleen langs de pas kunnen ontkomen. Ik wed dat hij reeds... Kijk! onderbrak hij zichzelf, en wees naar de pas onder zich, die zij, nu zij het einde van het pad bereikten, duidelijk onder zich zagen liggen. Een troep ruiters schoot, hun paarden tot het uiterste opdrijvend, juist vanachter de rotsen te voorschijn.

— Zij pogen ons de pas af te sluiten eer wij kunnen ontkomen ! Eric greep zijn boog. En als hun dat lukt zijn we verloren, Onga. Tenzij...!

Hij maakte zijn woorden niet af. Maar zijn stalen pijl, welke de voorste ruiter doorboorde was welsprekender dan welk woord ook. Eric besefte met dodelijke zekerheid, dat alles er van af hing wanneer hij de troep kon beletten de pas te doortrekken...

De eerste pijl van de Noorman had de voorste ruiter van zijn paard doen storten. En reeds flitste een tweede pijl de Stichi tegemoet. Vanwaar hij stond kon Eric de gehele pas bestrijken.

Onga slaakte een uitroep van vreugde toen zij hun achtervolgers terug zagen trekken.

— Toen ge hierheen trok zijt ge te paard gekomen, nietwaar? merkte ze schrander op.

— En ge hebt uw rijdier buiten de pas achtergelaten.

— Maar dan is de oplossing heel eenvoudig. Gij kunt de pas verdedigen, terwijl ik naar uw paard sluip, daarop zo snel mogelijk naar mijn stam rijd en met een troep krijgers terugkeer om u te ontzetten. Onga sprong op.

— Ik zou geen enkel bezwaar maken, Onga indien wij de enigen waren die iets van de Stichi's te duchten hadden. Maar vergeet niet waarom deze hele strijd begonnen is. Waarom Toeghir u ontvoerde.

— Gonor? zei ze angstig. Wat... wat bedoelt ge?

— Juist Gonor. Toeghir wil het jonge opperhoofd ten koste van alles ten val brengen. Ik weet niet of hij zelfs thans de voordelige positie begrijpt waarin hij verkeert, maar het oude opperhoofd der Stichi's is in ieder geval berekend en sluw genoeg om die kans te beseffen...

Eric zweeg een ogenblik en staarde somber vóór zich uit. Geboren aanvoerder als hij was zag hij de hele toestand thans helder voor zich. Zoals een schaakspeler de zetten van zijn tegenstander vooruit kan berekenen zo zag hij de besluiten, waartoe Toeghir en Char onvermijdelijk moesten komen.

— Ik wil niet te ver gaan, Onga, zei hij grimmig, maar indien ik op het ogenblik in de plaats van onze tegenstanders stond, zou ik weten dat Gonor bijna zeker in mijn handen was.

— Luister. Ik zal trachten het u uit te leggen.

In het dal besproken Toeghir en het oude opperhoofd der Stichi's de toestand.

— Hij heeft zich daar goed verschanst, gromde Toeghir. Het kan uren duren eer wij hem daar vandaan krijgen, Char.

— Dat is het grootste bezwaar niet, siste Char. Maar ik neem aan, dat de Noorman zijn paard aan de buitenzijde van de pas heeft achtergelaten. Als ik hem was, zou ik het meisje naar de Nomaden terugzenden en hij is schrander genoeg om dat zelf ook uit te denken !

— Onga terug ! riep Toeghir verschrikt uit. Dat... dat mag niet !

— Er is weinig aan te doen. De Noorman houdt de pas. Wij kunnen hem niet beletten het meisje weg te zenden. Maar er is een andere oplossing !

— Welke ? Zeg het mij !

— Wij kunnen enkele mannen achterlaten om de Noorman hier vast te houden en met onze hoofdmacht naar het Dal der Opperhoofden rijden, waar Uw broeder zich bevindt. Het zal weinig moeite kosten hem doden. Daarna wordt gij vanzelf opperhoofd.

— Ik stem toe ! riep Toeghir. Wij hebben geen andere keus.

Boven op de rotsen had Eric Onga hetzelfde voorgesteld.

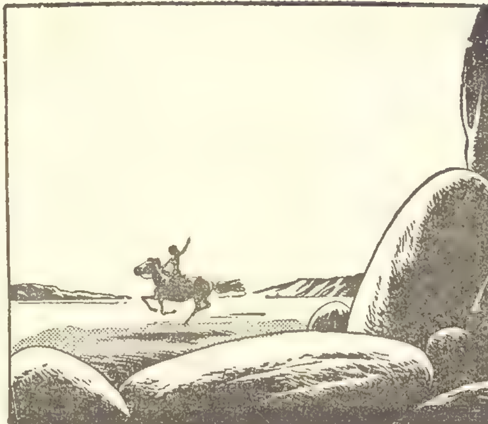
En wij kunnen er niets tegen doen! besloot hij somber.

— Maar als ik snel naar de stam rijdt, riep het meisje radeloos uit. Ik kan een gedeelte van de mannen hierheen zenden om U te redden... en de hoofdmacht naar het Dal der Opperhoofden om Gonor ter hulp te komen.

— Juist Onga, zei de Noorman somber, maar het ziet er naar uit dat zij het laatste schot hebben...

En als om te bewijzen hoe waar zijn uitspraak was, vloog een pijl van beneden dicht langs hen heen...

De laatste woorden van de Noorman sloegen Onga geheel uit het veld.

— Wat moeten wij doen! fluisterde ze, terwijl haar gezichtje asgrauw van angst werd. Hoe kunnen wij hem nog redden?

— Waar ligt het Dal der Opperhoofden eigenlijk?

Eric had enkele pijlen op de Stichi's afgevuurd als antwoord op de pijl, die zo dicht langs hem scheerde, en wendde zich thans weer om. Het meisje omvatte de bergen achter hen met een wijds handsgebaar.

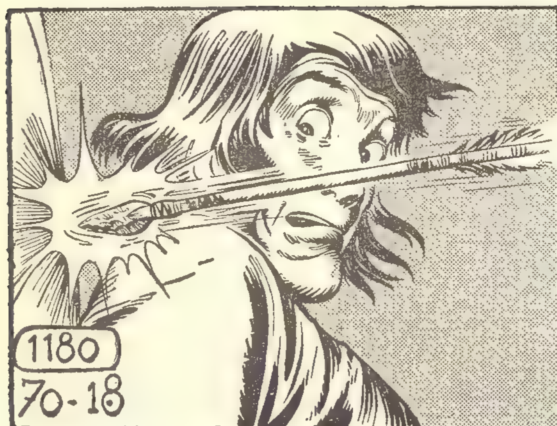
— Aan het einde van de hoogvlakte, waarvan deze vlakte de de uiterste rand is. Indien ge over deze bergrug klimt, dan zoudt ge de beide besneeuwde pieken heel vaag in de verte kunnen onderscheiden. Zij duiden de ingang tot het dal aan!

— Aan het einde van deze hoogvlakte...! riep Eric verrast uit. Maar dan moet het toch mogelijk zijn van de plek waar wij ons thans bevinden in rechte lijn naar Gonor te gaan, over de hoogvlakte. Die weg moet toch veel sneller zijn dan die van de Stichi.

Maar het meisje schudde somber het hoofd.

— Ge kent die hoogvlakte niet. Wij noemen hem de Geestensteen. Het is een woestijn zonder schaduw, zonder een enkele bron. Overal heerst grillig drijfzand. De bodem is doorsneden met diepe voren. Geen sterveling waagt zich daar. Onder de gloeiende zon ligt de Geestensteen als een kolossale hel van rotsen en hitte. Niemand is daar ooit levend doorgetrokken. Paarden kunnen op dat terrein niet vooruit komen, en ook te voet is men vrijwel zeker in het drijfzand terecht te komen!

— Wat er ook gebeurt, Onga, in ieder geval dient gij zo snel mogelijk op mijn paard naar uw stam terug te keren en uw krijgers naar het Dal der Opperhoofden te zenden. Verlies geen ogenblik! Haast u!

Dank zij zijn zesde zintuig wendde Eric zich om op het juiste ogenblik dat een krijger, die de rotsen beklommen had, op hem schoot. Die snelle beweging redde hem het leven. Vlak naast hem raakte de pijl de rots, zodat de steensplinters hem in het gelaat spatten.

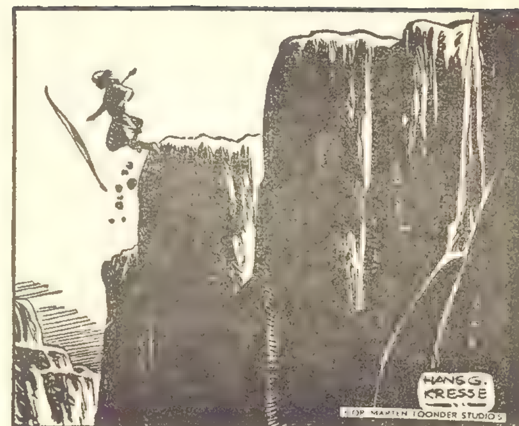
De Noorman antwoordde razend snel. Met een ruk hief hij zijn boog en zonder mikken joeg hij de moordenaar een pijl door de borst, die de ongelukkige zieltogend ineen deed zakken. Hij wankelde een ogenblik op de rand van de rotsen en stortte toen met een hese gil omlaag...

Maar Eric besefte, dat dit slechts een uitstel was. De Stichi's moesten een manier gevonden hebben om de weg langs de touwladder, die hij bij zijn vlucht vernietigd had, op een of andere wijze te herstellen. Een behendig geslingerd werptouw was reeds volaoende. Hij hoorde de kreten van zijn achtervolgers, en zegende inwendig het toeval dat hem in staat had gesteld het meisje op tijd te laten ontvluchten. Er was geen enkele uitgang meer open — behalve een smalle rotsspleet die naar de hoogvlakte voerde welke Onga de Geestensteen genoemd had; het oord des doods waar niemand zich waagde.

Eric aarzelde niet. Het nog niet nauwkeurig omlijnde plan dat hij reeds koesterde toen hij het meisje wegzond, nam snel vaste vormen aan. Hij zond nog enkele pijlen op zijn aanvallers af, wendde zich om en liep met grote sprongen de spleet in. Pijlen suisden hem na. Hij besefte grimmig, dat er een kans bestond, dat dit zijn laatste strijd werd... indien er geen wonder gebeurde.

Terwijl de Noorman door de rotsspleet rende, wist hij dat er geen andere uitweg was dan over de Geestensteen, die zich kaal en woest aan de andere zijde van de berg uitstrekte. Van het eerste ogenblik af, dat Onga er over sprak, had hij beseft, dat er alleen in die richting een kans lag om Gonor te waarschuwen voor het gevaar dat hem bedreigde. En nu had hij de indruk, dat het noodlot zelf hem aantoonde, dat hij deze kans moest wagen.

De andere uitweg werd afgesloten door de Stichi's. Ze zaten hem dicht op de hielen. Alleen over de Geestensteen lag de weg open. Een gedachte flitste door Eric's brein, terwijl hij het einde van de rotsspleet bijna bereikte. Die gedachte vervulde hem met alle zekerheid die hij nodig had, een zekerheid, die hem echter even snel weer ontzonk.

Toen hij zag waarop de spleet eindigde. Want in plaats van een open vlakte, gaapte diep onder hem een bergmeer, waaruit een rivier bruisend wegstroomde. De spleet eindigde hier plotseling. Geen smalle wegel bleef er meer waarlangs hij kon gaan, want natte, slibberige rotsen boden geen houvast voor zijn voet. Een sprong in het water kon hem niet redden. De sterke stroom zou hem onmiddellijk meesleuren. En achter hem naderden de Stichi's.

Radeloos staarde de Noorman om zich heen. Er was geen uitweg meer. Zijn achtervolgers waren hem te dicht op de hielen, dat hem zelfs geen tijd over bleef tot nadenken. Want eensklaps doken van achter de rotsen talrijke zware gestalten op. Met een schelle triomfkreet spande de eerste zijn boog en schoot. Eric had het gevoel dat een zware slag hem tussen de schouders trof. Een vlijmende pijn sloeg door hem heen. Hij wankelde. Zijn voeten verloren een houvast op de vochtige rotsen en als een steen stortte hij omlaag het donkere bruisende water tegemoet.

Met een grijns van tevredenheid zagen Toeghir en het oude opperhoofd der Stichi's de Noorman in het bruisende water verdwijnen.

— Wij hebben geluk, mompelde Toeghir, Eric is uitgeschakeld! Ik had niet gedacht dat onze laatste aanval zo'n goede uitslag zou hebben !

— Een kleine overwinning. Maar vergeet het meisje niet, antwoordde Char. Haar kunnen wij niet meer weerhouden de nomaden te waarschuwen. Thans moeten wij zo snel wij kunnen naar het Dal der Opperhoofden rijden om met Gonor af te rekenen eer de nomaden hem ter hulp komen.

— Maar wij hebben een voorsprong.

— Wij hebben een voorsprong van ten minste tien uur, grinnikte Char voldaan, terwijl hij een laatste blik op de kolkende watermassa in de diepte wierp. En er is niemand die ons daarvan kan beroven.

Tevreden draaiden zij zich om en haastten zich terug. Zij zagen de slanke gestalte niet meer, die zich onder een overhangende rots aan de stenen vastklampte. De stroom trachtte Eric de Noorman mee te zuigen. De pijl, die hem in de schouder getroffen had, veroorzaakte onduldbare pijn. Maar met inspanning van al zijn krachten wist hij zich vast te houden, tot zijn achtervolgers vertrokken waren. Toen begon hij moeizaam langs de stenen omhoog te klimmen.

Terwijl hij onder de overhangende steen wachtte, waren de woorden van Toeghir en Char gedempt tot hem doorgedrongen. En hoe hevig pijn en bloedverlies ook waren, zijn besluit stond vast. Hij moest Gonor waarschuwen. Onga en haar mannen zouden nimmer op tijd komen...

Bezield door die gedachte bereikte hij de rand. Maar daar ontzonk hem de moed bij het vergezicht dat zich daar voor hem opende.

Voor Eric strekte zich een eindeloze, doodse vlakte uit. Dit was een rijk waaruit alle leven geweken was. En toch, als hij Gonor wilde redden zou hij het moeten doortrekken, zo snel als maar enigszins mogelijk was.

Hij klemde de tanden op elkaar. Zijn schouder veroorzaakte hem moordende pijn. Maar met grimmige vastberadenheid verwijderde hij de pijl en verzorgde de wonde zo goed mogelijk. Toen rees hij moeilijk op. Er was een onverzettelijk licht in zijn ogen. Hoe onmogelijk het ook leek om dit gebied te doortrekken, hij zou het proberen, ook al zou die daad de laatste zijn welke hij nog kon ondernemen.

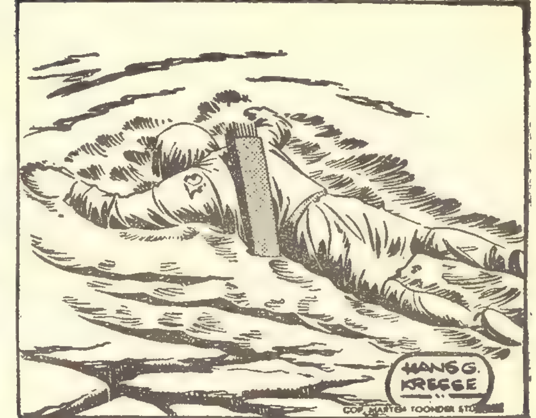
Steunend op zijn boog deed hij de eerste stappen. En zelfs in zijn meest verbitterde gevechten en overwinningen was hij nooit dapperder geweest dan op dit ogenblik, nu hij zwak, uitgeput, gewond, de hel van zand en hete rotsen introk in een wanhopige poging om zijn vriend te redden...

De stekende zon droogde zijn kleren in een oogwenk. Terwijl hij verder liep voelde hij zijn wond schrijnen onder het schuren van de droge stof. Zand wolkte op onder zijn voetstappen. En naarmate de uren verstreken werden de stappen lomer en verloren zij hun veerkracht. Hij hijgde. De wonde begon steeds meer pijn te doen, en veroorzaakte koorts. Een brandende gloed klopte door zijn aderen en maakte zijn mond droog. Hij kon niet meer helder denken. Er was nog maar één ding, dat hem vasthield : de bergen in de verte, die maar niet nader schenen te komen.

Zijn koortsig schitterende ogen hielden die toppen vast, ook toen zij al lang niet anders meer konden onderscheiden. Zo sleepte hij zich verder, langzamer, steeds langzamer, terwijl het stof in brede banen om hem heen bleef hangen en de zon heet glinsterde op de rotsen...

Voor zijn koortsige blik vervaagden de rotsen in de verte een ogenblik. Wanhopig trachtte hij sneller vooruit te komen. Het was een list van Toeghir. Die probeerde hem van het spoor af te brengen. Doch het zou niet lukken. Hij had Gonor's vader eenmaal beloofd, dat hij de jongen terzijde zou staan.

Hij strompelde verder met lange, zwaaiende passen. Zijn mond voelde als leer. Heet bonkte het bloed in zijn slapen. Als hij maar een slok water had. Water ! water !

En terwijl hij zich verder sleepte, toverde zijn koortsig brein hem allerlei beelden voor ogen. Soms meende hij het oude stamhoofd te zien dat hem vroeg op zijn zoon te passen. Soms was het Toeghir, die tartend lachte. En soms leek het hem of hij de hengst Raven weer voor zich zag, zoals hij daar gestaan had op die maanavond, toen zij elkander bij de rivier ontmoetten. Er was water in die rivier geweest, veel koel water...

— Raven ! hijgde Eric. Raven! Water!

Hij viel, richtte zich moeizaam weer op en begon langzaam verder te kruipen. Zijn krachten namen snel af.

— Water.., Raven... Mijn paard... water...

De stralen van de zinkende zon glinsterden scherp en droog over het zand ; droog, korrelig zand, dat de eenzame figuur aan alle zijden omringde. Was de Noorman nog in staat geweest om helder te denken dan had hij zich zeker Onga's waarschuwing herinnerd, dat er op plekken drijfzand was. Maar Eric kon zich niets meer herinneren. Op handen en knieën sleepte hij zich een tijdlang voort.

— Water..., vormden zijn droge lippen. Raven... water...!

Toen verslapten ook die laatste bewegingen. Hij zakte roerloos voorover, en er was geen enkel geluid meer dan het dode geritsel van het drijfzand, waarin hij steeds dieper wegzonk...

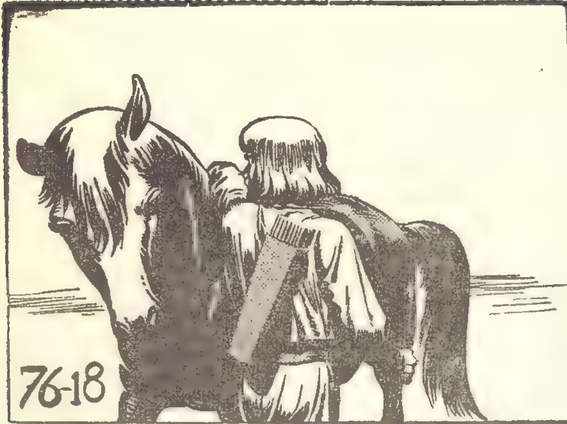
Eric kwam pas bij onder de invloed van een weldadige, koele vochtigheid, die over zijn gezicht droop. Hij dompelde er zijn hoofd in onder, dronk met grote, gulzige teugen. Het scheen hem een wonder toe, dat er water was. Hij herinnerde zich weer zijn vreselijke tocht door de woestijn van de Geestensteen.

Een grote verbijstering maakte zich van hem meester. Want in plaats van tussen zand en rotsen lag hij thans aan de rand van een kleine bron, in de buurt van de rotswand welke de Geestensteen omsloot. Hoe was hij hier bij het levenbrengende water terechtgekomen, terwijl het laatste wat hij zich herinnerde was, dat hij neerviel in het zand, onmachtig om op te staan...?

Het laatste...? Neen, nu schoven ook de vage, verwarde beelden weer voor zijn geestenoog terug. Zij waren niet helder, maar hij kreeg het gevoel dat iets hem toen genaderd was, iets groots en donkers, waar hij zich aan vastgeklampt had, en waardoor hij zich willoos had laten meeslepen. De herinnering was onsamenhangend zoals alleen een koortsdroom kan zijn, maar die vreemde donkere gestalte moest zijn redder geweest zijn die hem naar deze onbekende bron leidde. Wie ?

Een zacht gerucht achter hem maakte dat hij zich moeizaam omwendde. Meteen bekroop hem een ogenblik het gevoel dat hij nog in een koortsdroom vertoefde. Want daar voor hem stond de grote, donkere gestalte van een paard; van de hengst waarmee hij op een maanavond aan de rivier vriendschap sloot en die hij het leven redde. Daar stond de Koning der Steppe en keek hem met zijn grote, zachte ogen aan.

—Raven..., hijgde de Noorman, terwijl hij moeilijk overeind kwam en op het paard toestrompelde in opperste ontroering. Raven, mijn dier.

Raven...! herhaalde Eric, terwijl hij het paard over de slanke hals streelde. Het dier moest hem gevonden hebben toen hij op het punt stond zijn bewustzijn te verliezen, en het had in hem de man herkend waarmede het eens vriendschap sloot.

— Dank u, Raven, fluisterde de Noorman. Langzaam zochten zijn blikken de beide hoge toppen in de verte. Daar was het Dal der Opperhoofden; daar bevond zich Gonor; daarheen hadden Toeghir en de Stichi's zich op weg begeven om het jonge opperhoofd om te brengen. Nu hij zich dat alles weer herinnerde maakte een hevige onrust zich van de Noorman meester. Hij was deze woestijn binnengetrokken in een wanhopige poging om Gonor te waarschuwen. Maar hoeveel tijd had hij verloren? Kon hij thans nog op tijd komen?

— Rustig, mijn dier, mompelde hij, het paard strelend, dat vol vertrouwen voor hem stond. Langzaam liet hij zijn hand over de hals glijden. Eenmaal eerder, in het nomadenkamp, had hij Raven bereden. Zou het dier hem thans weer op zijn rug dulden? Daar hing alles van af.

Eric aarzelde niet. Maar zijn hart bonsde in zijn keel, toen hij onder het uitspreken van zachte, kalmerende woorden, het paard besteeg. En wonderlijk genoeg scheen Raven hem te begrijpen. Het dier vertrouwde de man volkomen. Even danste het op en neer op de slanke benen, zodra het gewicht op zijn rug voelde. Maar een enkele aansporing van de Noorman was voldoende, en even later stormde het vooruit, het Dal der Opperhoofden tegemoet.

Zo zagen twee mannen het dier tegen de avond; Toeghir en Char, die met de Stichi's het Dal dicht genaderd waren. Vol verbijstering staarden zij naar de hengst, die in de verte voorbij stoof.

— De Koning der Steppe, mompelde Char. Maar nog nimmer heeft hij zich door iemand laten berijden. Wie is dat? Dit is een slecht voorteken! Wij moeten ons haasten...!

Moordend heet straalde de zon neer op het dorre landschap. Zweet gutste in stralen langs zijn lichaam. Zijn lippen waren tot barstens toe gezwollen; zijn slapen klopten; zijn ogen brandden... doch de ruiter joeg voort, zijn gedachten gekluisterd aan de twee besneeuwde bergspitsen voor hem.

— Sneeuw. Mijn hemel, sneeuw, mompelde Eric schor. Had ik maar een handvol, koele, heerlijke sneeuw. Medelijdend keek hij naar zijn rijdier. Raven, brave jongen! Aan de hengst dankte hij het, dat hij gisteravond de Stichi's ingehaald had.

Welk een uithoudingsvermogen moest het dier bezitten, om in deze onmenselijke hitte een dergelijke snelheid te kunnen ontwikkelen. Doch nu raakte het edele dier toch vermoeid. Eric merkte het aan het krampachtig gestrekt houden van de fiere hals, aan het haast ongemerkt veranderen van gang.

In langzame galop naderden zij de grens van de hoogvlakte. Vóór hen strekte zich een brede vallei uit. Aan het einde hiervan vormde het gebergte een nauwe kloof en daarachter, begreep Eric, moest zich het Dal der Opperhoofden bevinden.

Ver beneden hem in de vallei bewogen zich enkele stippen: Gonor en zijn mannen. Snel wierp Eric een blik achter zich. Van de Stichi's was geen spoor te bekennen.

— Mooi, gromde onze held. Wij hebben dus tijd genoeg, om ons zo in te richten, dat wij deze heren een warme ontvangst kunnen bereiden. Dank zij Raven. En het bestofte paard een liefkozend klopje op de hals gevende, stormde hij de helling af... Doch door de droge bedding van een oude rivier naderde in snelle draf de Stichi's. De hoge brokkelige oever had hen aan de spiedende ogen van de Noorman onttrokken. Door Char's grote bekendheid met het terrein hadden zij de weg aanmerkelijk kunnen bekorten en zij waren dichterbij dan Eric kon vermoeden.

Als besefte het dier, wat van hem verlangd werd, had Raven zijn laatste moed aangesproken en snel als de wind voerde het zijn berijder naar de plaats, waar Gonor hen stond op te wachten. Met een kreet van blijdschap begroette Eric de ander.

— Vriend ! riep hij. Wapen u... er dreigt gevaar...

— Voor u, voorzeker ! was het antwoord, geen stap nader of deze pijl zal zijn werk doen.

Onverbiddelijk spande de jongen zijn boog.

— Gonor? Wat bezielt u? stamelde de Noorman.

— Ga heen ! sprak het jonge opperhoofd. Gij hebt het gastrecht gebroken. Gij waagt het mij te volgen, waar niemand...

— Luister ! onderbrak de Noorman scherp. Er staat iets belangrijkers op het spel dan uw gastrecht, hoezeer ik het ook eerbiedig. Er dreigt u allen groot gevaar ! De Stichi...

— De Stichi's kunnen wachten tot Gonor de laatste eer bewezen heeft aan een groot stamhoofd !

Met een druk van de knieën stuurde de jongen zijn paard naast dat van Eric.

— Raven, hijgde hij. Gij berijdt Raven... Hoe...!

Doch onmiddellijk was hij zichzelf weer meester.

— Ik ken u thans, daarvoor hebt gij u bij ons opgedrongen. Gij hebt uw kans waargenomen, terwijl ik afwezig was, is het niet? Verdwijn, Uw aanwezigheid is schadelijk voor mijn gemoedsrust. Straks zal ik staan in het aangezicht mijner voorvaderen... Ga heen !

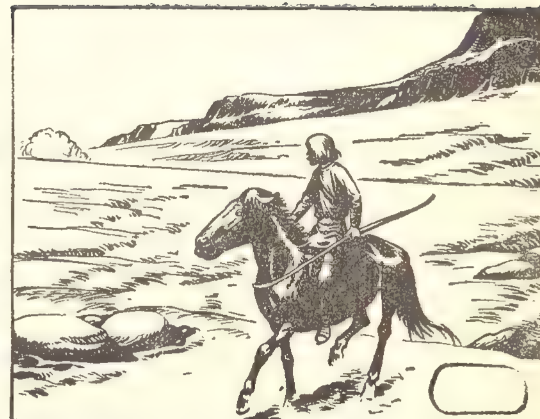
Tevergeefs deed Eric een poging om de jongen tot rede te brengen. Deze sneed zijn woorden af :

— Mijn geduld is ten einde. Verdwijn en snel !

En op hetzelfde ogenblik hief Gonor zijn boog !

Een ogenblik staarden de mannen elkaar zwijgend aan. Een onberedeneerde woede welde in Eric omhoog. De Noorman dacht de jongen Toeghir's rol te openbaren; doch even snel als dit denkbeeld opkwam, verdween het weer. Het was immers nutteloos : Gonor bewonderde zijn oudere broeder als een godheid : Een beschuldiging tegen Toeghir zou Gonor's woede slechts aanwakkeren.

Met een zucht wendde Eric zich af... en onder het wegrijden begon in Eric's brein langzaam een plan vorm te krijgen.

Roerloos keek Gonor, de boog tot schieten gereed, de ruiter na. Zijn gezicht stond ernstig en bedroefd.

— Mijn vriend... het spijt mij... maar het kon niet anders..., fluisterde hij en toen de ander langzaam achter de heuvelen verdween, wendde de jonge nomade zijn paard en reed in galop zijn metgezellen achterna. Deze hadden inmiddels de kloof bereikt en wachtten aldaar op de komst van hun aanvoerder.

Met een kort handgebaar beval Gonor zijn mannen voort te gaan. Zelf hield hij zijn paard bij de ingang van de kloof tot staan, voor een laatste blik achter zich te werpen. De Noorman was in geen velden of wegen meer te zien...

Van achter een heuvelrug had Eric elk van Gonors bewegingen gevolgd en toen hij de jongen tussen de rotsen zag verdwijnen, lachte hij geluidloos. Dan kwam de Noorman tevoorschijn uit zijn dekking en reed ten tweede male op de kloof toe .

— Als ge niet naar mij luisteren wilt, zal ik alleen de kloof tegen de Stichi's verdedigen..., mompelde onze held.

Doch even later verstarde hij : een zwak gerucht drong tot hem door. En zich omwendende zag hij een stofwolk aan de horizon, die snel groter werd... De Stichi's waren in aantocht!

Met een grote voorsprong bereikte hij de kloof. In volle vaart liet hij zich van de zwarte hengst vallen en dook meteen weg achter een zwaar rotsblok. Gillende kreten verrieden, dat de Stichi's de ingang van de kloof bereikt hadden... Voorzichtig tuurde Eric over de rand van de rotsblok en terzelfdertijd flitste een pijl over hem heen. Een, twee Stichi's stormden op hem af, doch twee stalen pijlen vonden onfeilbaar hun doel en toen een derde Stichi een drieste poging wilde wagen werd ook hij geveld.

Een woedend gehuil steeg op, doch de Stichi's hernieuwden hun wilde aanval niet. Waakzaam lag Eric in dekking. Geen Stichi liet zich meer zien en allengs werd het stil, vreemd stil bij de ingang van de kloof. Had Char de aftocht geblazen ? Of... welke sluwe plannen was hij aan het smeden? Eric nam een beproefde krijgslist te baat. Hij wierp een steen naar de tegenoverliggende bergwand.

Kletterend rolde de kei langs de rotsen omlaag en plofte in het zand... Geen beweging... geen snel afgeschoten pijlen... Niets..!

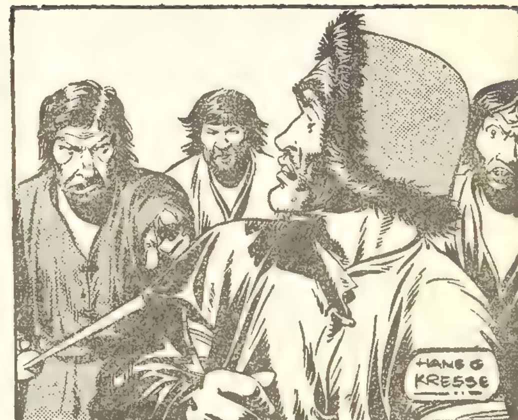
Waren de Stichi's werkelijk vertrokken, of... ? Behoedzaam richtte de Noorman zich op en van rots tot rots dekking zoekende sloop hij langzaam, al zijn spieren gespannen, naar de ingang van de kloof.

Een stalen pijl lag op de oude beproefde boog van Allard. Eén verdacht geluid, één beweging, hoe gering ook en de pijl zou zijn doel vinden, doch alles bleef roerloos... Eric's scherpe blikken vlogen langs de rotswanden. Hij was de ingang van de kloof nu dicht genaderd. Dan richtte hij zich op en stapte naar voren...

Maar achter de rotswand, naast de kloof stond een lenige, gespierde gestalte met een geslepen grijns zijn nadering af te wachten, klaar om toe te slaan... Het was Char, opperhoofd der Stichi's.

In een razendvlugge beweging richtte Eric op het gevoel zijn boog, zich tegelijkertijd terzijde werpende. Een stalen pijl flitste weg en een rauwe kreet vertelde hem, dat hij geraakt had. Terwijl de man als een blok voorover sloeg, trilde de lucht rondom Eric van pijlen. Met twee, drie katachtige sprongen dook de Noorman weg in de beschutting van een overhangend rotsblok en wachtte af. Een jammerend gehuil galmde langs de grauwe wanden en werd honderdvoudig weerkaatst. Doch de aanval, die Eric verwachtte, volgde niet.

Behoedzaam gluurde hij over de rand van zijn vesting en wat hij toen zag benam hem voor een ogenblik de adem. Daar geen tien meter van hem vandaan lag Char... dood.

Vanuit hun schuilplaats waren de Stichi's getuige weest van de dood van hun opperhoofd. Een luid gejammer steeg op, doch een barse stem overstemde dit geluid.

— Valt aan ! grauwde Toeghir, wit van woede. Daar ligt Uw opperhoofd !

Een diepe stilte viel in op deze tergende woorden. De Stichi's begon de lust te vergaan, de strijd voort te zetten, nu hun opperhoofd gevallen was. Toeghir had hun in dit avontuur gesleept en nu zouden zij voor hem moeten vechten? En nog wel tegen zo een vervaarlijk krijger als daar tussen de rotsen op hen zat te loeren? Ha! Een oude krijger met een vals, verdorven gelaat sprong op.

— Wat... gij? siste hij. Gij zijt feitelijk schuldig aan de dood van Char de wolf. Zonder Uw gehits waren wij nu rustig aan het paarden stelen van uw volk ! Begrijpt gij?

— Een instemmend gegrom gaf de voorman moed.

— De dood van Char roept om wraak ! gilde hij en met de wapens in de vuist sprongen de Stichi's op de ongelukkige Toeghir toe.

Verwonderd en argwanend hield Eric de ingang van de kloof in het oog. Aandachtig luisterde hij. Een vreemde, wilde kreet klonk op. Eric huiverde en spitste de oren om nog meer op te vangen. Doch de Stichi's lieten zich niet weer horen en in de nu volgende stilte sloop Eric behoedzaam weg.

In het Dal der Opperhoofden legden Gonor en zijn mannen eerbiedig het ingebundelde lichaam van het oude stamhoofd op de harde grond. Keien werden aangedragen en spoedig zou er een stenen grafheuvel naast de vele andere verrijzen.

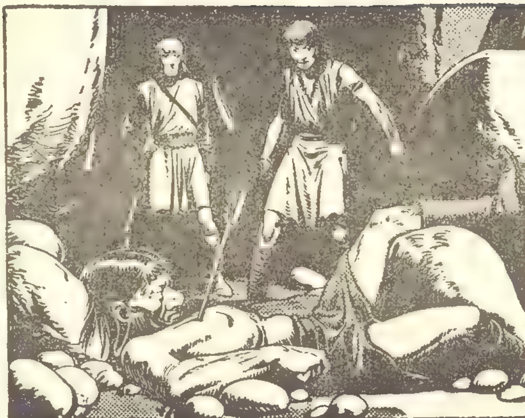
Eensklaps slaakte een der helpers een zachte kreet. Verstoord blikte Gonor op, terwijl zich een diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen tekende. Zenuwachtig wees de krijger voor zich uit en onwillekeurig keek Gonor in de aangegeven richting. Op hetzelfde ogenblik sprong hij op. Zijn ogen flonkerden woedend.

— Raven ! zei hij schor, de hengst nakijkende. Dit betekent dat de Noorman hier in de buurt is ! De onbeschaamde ! Dit zal hem het leven kosten. Snel en zakelijk gaf de aanvoerder enkele bevelen. Omsingel de uitgang van de kloof ! Zo de Noorman zich in het Dal der Opperhoofden bevindt, zult gij hem verhinderen er uit te ontsnappen. Doch opgelet ! Hij is listig ! Ik zelf zal de kloof doorzoeken !

En met vlugge, driftige passen verwijderde Gonor zich. Behoedzaam trok Eric zich terug uit zijn stelling. De aanhoudende stilte begon hem meer en meer te bevreemden. Wat had dat gegil daarnet te beduiden ? En waarom vielen de Stichi's niet aan ? Was het een listig plan om hem in een val te lokken? Wantrouwend zag Eric rond, een pijl op de pees...

— Heer Eric ! De snijdende stem deed hem opspringen en omkijkend zag de Noorman een donkere gestalte, die hem met sluipende tred naderde...

Bliksemsnel draaide Eric zich om. Doch reeds sprong de gestalte met panterachtige lenigheid van de rotsen. Het was Gonor.

— Wie zijt gij, dat gij iedere eerbied voor de ouwe wetten van mijn volk mist ! snauwde hij.

— Gij bazelt, sprak Eric kort. De Stichi's azen op uw leven.

— Welke armzalige uitvlucht ! Gij sluipt hier rond als een dief.

— Het is nutteloos verder te praten. Volg mij slechts, dan zult gij mijn woorden bevestigd zien !

Even aarzelde Gonor, doch de Noorman had hem reeds de rug toegekeerd en liep de kloof in. Te midden van een partij rotsblokken hield Eric stil. Weifelend kwam Gonor nader, tot een snelle blik op datgene wat daar tussen de stenen lag uitgestrekt, iedere argwaan wegvaagde.

— Char..., fluisterde de jongen. De Wolf der Steppen... en... gij hebt hem gedood, liet hij er op volgen, naar de stalen pijl wijzende. Maar dan...

— Ieder woord van wat ik u vertelde, is waar ! knikte Eric, met een zakelijk gebaar de pijl, die Char doodde in zijn koker terugstekende. De Stichi's wilden u en uwe mannen vermoorden; daarom kwamen zij hierheen. De boog van Allard heeft hen teruggeslagen. Ik vrees echter dat zij zullen terugkomen om hun werk te evoleindigen.

— Dan zullen wij hen ontvangen zoals het behoort.

Al sprekende waren beide mannen behoedzaam voortgelopen. Een plotselinge kreet van wanhoop deed de jonge verstarren.

— Toeghir ! gilde Gonor smartelijk... Dood! Mijn goede broeder!

Verrast deed Eric enkele snelle passen naderbij.

De hand van Gonor gleed bliksemsnel naar zijn pijlkoker en terwijl de jongen razend van woede zijn boog spande, schreeuwde hij :

— Gij hebt mijn broeder vermoord ! Moordenaar!! Ontvang uw deel !

— Gij zijt wel zeer buiten uw zinnen, mijn vriend, klonk zacht en beheerst zijn stem. Bezie het lichaam van uw broeder nauwkeurig, beval hij. Ge zult ontdekken dat Toeghir gedood werd door vele zwaardhouwen. En ik bezit geen zwaard.

Gonor richtte zich na zijn onderzoek op en stamelend zei hij :

— Het is zoals gij zegt. Doch... doch wat heeft Toeghir met dit alles te maken? Het is mij alles zo vreemd...

Een diep medelijden doorstroomde de Noorse Koning. Hij kon, hij mocht nu niet... en nooit Toeghir's lafhartige rol verraden. De jongen zou de slag niet te boven komen.

— Het is... ik denk... mompelde Eric. De Stichi's zullen hem gevangen genomen hebben en toen Toeghir poogde te ontvluchten om u te redden... ja... toen zullen ze hem vermoord hebben...

Het opperhoofd knikte, meer dan ooit geleek hij thans een wanhopig, verdrietig kind, dat steun behoefde.

— Hij... hij stierf als een held, nietwaar? fluisterde hij.

— Als een held, knikte Eric, die het eensklaps zeer druk had met het nakijken van zijn gordel.

— Kom opperhoofd, vervolgde hij dan zacht, en de jongen bij de arm nemende, geleidde de Noorman hem met zachte drang weg van de onheilsplek. Op de plaats waar de vier andere Stichi's gevallen waren door Eric's pijlen, trok hij de kostbare pijlen uit de lichamen.

— Gij zijt een machtig strijder, mompelde Gonor, hem gadeslaande. Ik beoordeelde u verkeerd. Het spijt mij. Doch wat waren de Stichi's van plan ?

Bliksemsnel zocht Eric naar een antwoord op deze hinderlijke vraag. Op dat ogenblik echter drong een verwijderd gedreun als van ontelbare hoeven tot hen door. Geschrokken keken de mannen naar de kloof. Overde vlakte naderde een dichte drom ruiters.

— De Stichi's komen terug ! fluisterde Gonor gesmoord.

Als kenden zij elkanders gedachten, zo stormden Eric en de jonge Gonor als één man vooruit. Zwijgend kozen zij ieder hun plaats, ter weerszijden van de kloofingang achter een beschermende steenhoop.

— Dit wordt een groots gevecht, mijn broeder ! lachte Gonor dreigend. Toeghir's dood zal gewroken worden !

Een opgewonden kreet stoorde zijn gedachtengang.

— Het is Onga ! kreet Gonor.

Snel voegde Eric zich bij het opperhoofd en nu zag ook hij het meisje, dat met losse teugel aan het hoofd van de ruiterschaar de kloof naderde. Een verontrustende gedachte schoot door Eric's hoofd. Onga... zij kende Toeghir's verradersrol. Er moest voorkomen worden dat zij iets verklapte. Met een wilde kreet sprong Eric op uit zijn schuilplaats en stormde de ruiters tegemoet. Doch Gonor was dicht achter hem en bijna gelijktijdig bereikten de mannen het meisje.

— Wij zijn dus op tijd, glimlachte zij. Een afdeling Stichi's kwam op onze weg. Wij hebben hen uit elkaar geslagen. Doch Toeghir was...

— Toeghir is als een held gestorven! sprak Eric luid, zodat de overige nomaden, die in een kring om hen stonden, het duidelijk konden verstaan. De Stichi's hadden hem lafhartig vermoord, toen hij op het punt stond Gonor te waarschuwen voor Char's overval.

Een aarzelend gemompel steeg op uit de kring. Snel keek het meisje op en gedurende enkele ogenblikken zag zij de Noorman onderzoekend aan. Dan verried een lichte flikkering in haar ogen, dat zij hem begrepen had.

Zwijgend begaven allen zich naar de plaats, waar Toeghir's lichaam tussen de stenen lag. Eric zag, dat de aanblik van zijn broeder Gonor weer dreigde te overmannen, doch de jongen hield zich flink. Beiden tilden zij de dode op en in diepe stilte droegen zij hem weg.

Het was Eric vreemd te moede. Hier was een man, die in zijn leven niets dan wandaden bedreven had, doch nu, in zijn dood geëerd werd als een held.

Toeghir en zijn grijze vader, het oude stamhoofd, lagen naast elkaar. Peinzend bezag de Noorman beide graven. Toeghir, wie de waardigheid van stamhoofd bij zijn leven ontzegd werd, rustte nu als een opperhoofd in de dood. Hoe vreemd was het lot...

Met een zucht richtte Eric zich in zijn volle lengte op en keek naar de jongen en het meisje naast hem. Het gezicht van de jongen stond ernstig, toen hij Eric's blik ontmoette.

— Het is voorbij mijn broeder, zei hij schor, kom verlaten wij thans deze plaats der stilte. De tijd zal mij helpen te vergeten.

Terwijl Gonor, gevolgd door het meerendeel der nomaden zich naar de paarden begaf, wendde Onga zich tot de blonde krijger.

— Gij zijt een nobel mens, blonde man, fluisterde zij. Uw wijsheid heeft een bedroefd, eenzaam hart nog groter beproeving bespaard. Ik zal U daarvoor eeuwig dankbaar zijn.

— Bedroefd hart, ja, eenzaam hart, neen, antwoordde hij zacht. Met een meisje als gij aan zijn zijde kan Gonor zich niet eenzaam voelen. En met uw hulp zal hij zeker zijn droefheid overwinnen.

Op dit ogenblik trok een gesmoorde kreet beider aandacht. Een opgewonden nomade, een der weinigen, die Gonor op zijn reis vergezeld hadden, snelde naderbij. De boodshap welke de man bracht, deed opeens de sluimerende onrust, die al die tijd diep in Eric's onderbewustzijn geknaagd had, opflakkeren.

— Zeg Gonor, hijgde de man, dat Raven, die zwarte duivel, nog in het Dal der Opperhoofden is. Ik heb hem gezien. Hij probeerde door de kloof te ontsnappen !

Nadat Gonor, die zekerheidshalve de paarden meegenomen had, met de helft van zijn krijgers vertrokken was, legde Eric zich met het andere gedeelte der nomaden in hinderlaag bij de uitgang van de kloof. Stilzwijgend hadden deze mannen zijn leiding aanvaard. Zij betrokken de pas die de Noorman hen aanwees en even later heerste er een vreemde rust tussen de bergwanden. Vanuit zijn hinderlaag kon Eric een gedeelte van het Dal der Opperhoofden overzien en ten prooi aan een grote opwinding, wachtte hij de gebeurtenissen af. Eensklaps drong een zwak gerucht tot hem door en even later, als ware hij uit de grond verrezen, stond daar, als een toonbeeld van ongebreidelde kracht, de zwarte hengst in al zijn schoonheid. Als betoverd staarde Eric naar het wilde paard. Met wijdopen neusgaten snoof het dier de lucht op. De korte zenuwachtige bewegingen waarmede hij het hoofd van links naar rechts bewoog, speurend naar onraad, deden telkenmale de zijden manen opwapperen. Roerloos als een bronzen beeld, stond de Koning der Steppe de omgeving in zich op te nemen. Slechts de oren en de lange staart bewogen. Dan hief de hengst met een ruk het hoofd ; een dof, zacht briesen deed zijn neusgaten trillen ...en gelijktijdig deed het schone dier de eerste, aarzelende pas in de richting van de kloof. De zon legde een satijnen glans over zijn soepele huid. Weer werd het fiere hoofd geheven, zoekend, wantrouwend, nerveus, doch dan, met dansende passen en laaghangende, gestrekte hals ging Raven de kloof binnen.

Een zucht van opluchting ontsnapte Eric. Een zucht van opluchting, doch ook van bewondering, van eerbied haast. Rustig wachtte hij tot Raven veilig in de kloof was. Dan sprong de Noorman op en terwijl de hengst, verschrikt door deze plots oprijzende gedaante, luid hinnikend wegstoof, gaf onze held met een triomfantelijke kreet het teken. De prooi zat in de val.

Nauwelijks had Eric het sein gegeven of de nomaden sprongen te voorschijn uit hun schuilplaatsen en in minder dan geen tijd was de uitgang van de kloof volledig gesloten. Gespannen wachtten Eric en zijn mannen af. Nog even drong het geluid van Raven's hoefslag tot hen door, dan was alles stil.

Eensklaps een verwijderd geschreeuw, een angstig gehinnik, een krachtige stem, die Eric als deze van Gonor herkende. Dan, dreunende hoeven, een doffe slag, als van een vallend lichaam... een gejuich... Eric's hart bonsde hem in de keel. Het was gebeurd !

Als was hij er bij aanwezig geweest, zo duidelijk kon hij zich het beeld van wat zich daar aan de ingang van de kloof afspeelde, uit het verwijderd rumoer van de geest halen. Een wilde opwinding maakte zich van onze held meester. Raven gevangen ! Eindelijk dan toch ! De trotse heerser der Steppen in handen van Gonor !

Als in een droom hoorde hij de mannen schreeuwen, hoorde hun gelach, hun triomfantelijke uitroepen, toen zij het machteloze ros aan hem voorbij leidden. Hij zag slechts de angst, de dodelijke wanhoop, de doffe berusting van het gevangen dier in de wilde verwijtende ogen van de zwarte hengst. Neen ! Dit mocht, dit kon niet.

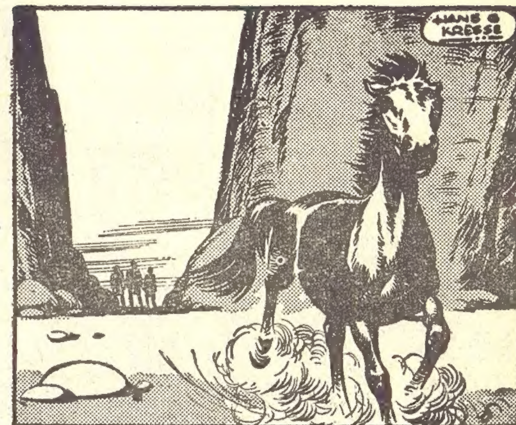
— Bindt zijn benen ! werp een kap over zijn hoofd !

De gebiedende stem van Gonor deed Eric ontwaken en het was, of dit bevel al zijn haren overeind zette. Op hetzelfde ogenblik was Eric's besluit genomen. Een krachtige stem deed de opgewonden nomaden plotseling dreigend zwijgen en terwijl Gonor's gelaat bleek werd van drift, schalde Eric's waarschuwing over hun hoofden :

— Gij zult Raven vrijlaten! Ik betwist u allen het recht, de Koning der Steppen met een vinger aan te raken !

Het gaat om het recht van Raven! Gij wil dit trotse, ongebonden ros temmen. Zijn vrije geest doden, hem leren, in het gareel te lopen.

— Ik wil Raven's geest niet doden, gromde de jongen weerbarstig. Ik houd van de hengst en zal er goed voor zijn. Wat kan ik meer doen ?

Op dat ogenblik trad Onga naar voren. Diep keek zij Gonor in de ogen, dan sprak zij zacht :

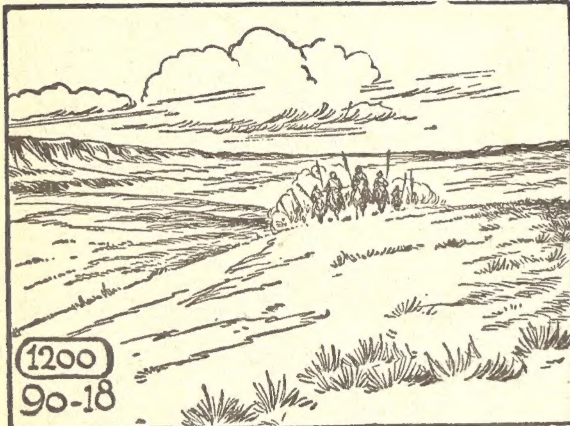
— Niemand beter dan ik begrijp uw tweestrijd. Doch het is, zoals de blonde man zegt.

— Het is goed, antwoordde Gonor schor, na een lange, lange aarzeling. Zwijgend kuste het meisje hem op de wang en toen zij zich omwendde, zag Eric een paar grote tranen glinsteren in haar ogen.

Eric glimlachte verlegen en haastte zich naar de plaats waar Raven stond. Nog éénmaal legde hij zijn hand op de zachte neus van het trotse ros. De woorden, die de Noorman het dier toefluisterde waren onverstaanbaar, doch vol verbazing zagen de nomaden, hoe Raven de fijne ogen bewoog als begreep hij, wat de man, de enige man die hij ooit vertrouwen schonk, hem vertelde.

Het werptouw werd losgemaakt van de trotse hals. Raven hief het hoofd en keek naar de mannen, die nu opzij geweken waren. De weg naar de steppe lag « vrij voor hem ». Nog eenmaal zochten de donkere, gloedvolle ogen de figuur van de grote man, die hem bereden had. Dan, plotseling, sprong de zwarte hengst vooruit en met lange, dansende passen draafde hij de kloof uit, de staart sierlijk gebogen, de hals fier gestrekt, de vrijheid tegemoet !

En ook toen de Koning der Steppe reeds achter de heuvelen verdwenen was, stonden Eric, Gonor en Onga nog lange, lange tijd zwijgend en roerloos uit te kijken over de oneindige vlakte.

— Zeg mij, o broeder, sprak Gonor, waarmede mogen wij u onze dankbaarheid betonen ?

Doch Eric schudde het hoofd. Het was immers zijn koningsplicht iedereen te helpen, die hulp behoefde.

— Uw vriendschap en het feit, dat gij mij uw broeder noemt, is mijn mooiste geschenk.

Doch Gonor legde hem met een handgebaar het zwijgen op.

— Goed gesproken, lachte hij. Doch weerstreef mij thans voor een keer niet verder ! Mijn grijze merrie heeft vanmorgen een veulen gekregen. Een koolzwart met witte bles. Het is een zoon van Raven...

Een weigering zou de nomaden diep kwetsen. Ontroerd aanvaardde Eric het geschenk. Het jonge opperhoofd vroeg reeds, waar de hengst gebracht moest worden, als het halfjaar, dat het nog bij zijn moeder moest blijven, om was.

— Gij kunt de jonge hengst brengen op de burcht van Eric, de Norenkoning, sprak hij achteloos en reeds wilde hij zijn paard keren, toen Onga snel naar voren stapte.

— Zeg mij, zeg mij, fluisterde zij gespannen, wie zijt gij?

— Mijn naam is Eric, glimlachte de held, met een vrolijke flonkering in zijn ogen. Eric, de Noorman, Koning van Noorwegen...

En nog vóór de beide jonge nomaden van hun verbijstering bekomen waren, reed de blonde krijger reeds in snelle galop heen...

— Wat een man, fluisterde Onga. Als ik u niet had Gonor...

Een vrolijk lachje deed haar verstoord opkijken.

— Hij kon uw vader zijn, meisje, grinnikte de jongen.

— Wel, dan wilde ik, dat ik zo'n vader had, zuchtte zij.

En stil staarden beide jonge mensen de Noorman na, tot deze als een kleine stip aan de einder verdwenen was, nieuwe avonturen tegemoet...

EINDE

In deze reeks zijn verschenen:

DE SULTAN VAN AKAIIM
HET WATER DES LEVENS
HET STENEN AFGODSBEELD
DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
DE VALSE KONING
DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM
— DE DODENRIDDERS
DE WONDEREN VAN MU
HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF
— HET VERZOEK VAN TOVENAAR LAURI
DE ZON-AANBIDDERS
ERIC IN HET HEMELSE RIJK
STORM OVER CHINA
HET DUIVELS VERBOND
DE STRIJD OM HET GOUD
DE ZWARTE RUITER
DE BOOG VAN ALLARD
DE KONING DER STEPPE
HET EINDE VAN TOEGHIR

Zullen weldra verschijnen:

HET TYRFING MYSTERIE
DE TWINTIG LAATSTEN
DE STRIJD OM HEIDRUN

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal.

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL